

Ja no són els avis reumàtics els que acudeixen als balnearis o a un manantial natural a beure-la, és normal trobar els caps de setmana desenes de joves en balnearis com els de Caldes de Malavella en la nostra província de Girona.

Les aigües també curen

ARIEL RIVADENEIRA

Els pobles savis són aquells que aprofiten el valor biològic de l'aigua i els seus beneficis per a la salut. Hi ha regions on circula de forma abundant, com en els països equatorials i nòrdics, mentre que és escassa en els propers als tròpics. Per tant, utilitzar els recursos aquífers d'una manera racional és el que s'imposa.

Antigament els romans van respectar el cicle natural de l'aigua i el van incloure en camps i ciutats per mitjà d'aqüeductes, de canals i de termes. Ja en l'Edat Mitjana moltes d'aquestes obres no es van utilitzar i amb el temps, a mesura que augmentava la població en les grans ciutats, les aigües es van contaminar. Més encara amb el floriment de la societat industrial. Però el poder de regeneració de l'aigua encara no corria perill. El risc va sorgir amb la necessitat de les grans indústries que van donar lloc a la contaminació química, sobretot a la meitat del nostre segle amb l'alarmant desenvolupament de la societat de consum.

Actualment hi ha països que pateixen la crisi de l'aigua i el problema és no només el deteriorament de la seva qualitat, evident en llocs com Barcelona on és impossible beure aigua de l'aixeta, sinó el possible esgotament de les reserves d'aigua de la Terra a causa del malbaratament que es fa en molts nivells.

En aquest cas, no només ens interessa advertir molt ràpidament sobre aquestes qüestions, sinó parlar de les aigües embellidores i curatives, les antiquíssimes fonts termals que es mantenen en diferents llocs del planeta, i que avui en dia tornen a aprofitar molts. «Ja no són els avis reumàtics els que acudeixen als balnearis o a un manantial natural a beure-la, és normal trobar els caps de setmana desenes de joves en balnearis com els de Caldes de Malavella en la nostra província de Girona».

Hi ha termes en tot el món

Es diu que les més verges, les que tenen les seves propietats més intactes, són les termes de Copahue, situades a la Serralada dels Andes, a la Patagònia argentina quasi llindant amb Xile, a uns 400 quilòmetres de Bariloche. Allà hi acudeix gent des dels llocs més llunyans, en avió fins Neuquén i des d'allà en avionetes especials, ja que aquest paradís no té un fàcil accés. En

principi es tracta d'un petit poblat amb uns deu hotels, que funciona al voltant de les termes. Existeix únicament des de desembre a maig, coincidint amb l'estiu de l'hemisferi sud, ja que durant els mesos restants roman totalment cobert per la neu, uns metres per sobre de les construccions existents. Tot tipus d'aigües existeixen en aquest complex balneari. Ballarins que necessiten una cura balnearia, malalts amb tot tipus d'afeccions que a vegades arriben en camilla i llavors se'ls veu caminant, dones i homes de negocis de vida agitada que desitgen relaxar-se o embellir-se, amants del contacte amb allò absolutament natural són els que arriben a aquest poblat. És com estar a la fi o en el principi del món, qui sap... no hi ha un ventall de colors tan impressionant com el dels cels de Copahue, envoltat de muntanyes i situat als peus d'un volcà.

A Catalunya les més conegudes són les de Caldes de Malavella, però només en la província de Girona es coneixen més de cent manantials d'aigües mineromedicinales com el d'Orion, a Santa Coloma de Farnès, d'aigües aconsellables en artrosis, com sedants i embellidores.

Les de Caldes de Malavella són salines, termals i carbòniques. Existeixen allà set fonts termals i una sèrie de balnearis de diferents categories. Les condicions radiactives de les seves aigües tenen accions sedants i antiespasmòdiques, entre altres.

Aigües termals, fonts de vida

L'aigua mineromedicina, aigua termal, és la que prové, llavors, d'una font o ma-

nantial, conté determinats minerals, brota a una temperatura d'uns 20°, però en general molt més i té condicions terapèutiques i embellidores.

Hi ha aigües sulfuroses, carbonades, ferruginoses, bicarbonatades, entre altres, i influeixen de diverses formes en l'organisme, d'acord a les seves característiques. El fonamental és que són forces naturals, potents per uns més que per altres. S'ha comprovat que les mateixes aigües provoquen efectes diferents a cada persona. Si bé ja no es creuen en llegendes que refereixen els seus poders màgics benèfics o no, com es deia antigament, cada un té els seus propis mites i ritus interiors que determinaran la major o menor efectivitat d'aquests tractaments.

De fet, experimentar el contacte amb les aigües termals és un contacte únic amb la naturalesa, és sumergir-se en un món vital.

Pels que han de rehabilitar-se de determinades afeccions, és molt menys traumàtic i més gratificant, fer-ho en un d'aquests balnearis que en una clínica.

«Les teràpies mineromedicinales poden mobilitzar les forces naturals del pacient ajudant-lo a viure amb la seva malaltia, la qual cosa és importantíssim, ja que no hem d'oblidar que una persona està malalta i «és» malalta.

Vull dir amb això que ho està d'una manera global.

L'home és matèria i esperit, somatitza els problemes i, a la vegada, les malalties li produeixen trastorns psíquics. Per això aquesta classe de teràpia és de gran ajuda en els processos postoperatoris, en els casos d'estrès i tensions nervioses extremes, a les que tots ens trobem actualment exposats i, sobretot, en aquelles malalties de tipus crònic que solen anar acompanya-

des d'una gran angoixa pels dolors i per incertesa davant el seu futur», ha dit el doctor Valenzuela durant unes jornades sobre balneotràpia i medicina realitzades a Barcelona.

Llavors les aigües termals són convenients per a les artrosis, ja que calmen el dolor i milloren la circulació; en els problemes de tipus respiratori, ja que inclouen diferents classes d'inhalacions; a més les hi ha apropiades per a la pell, per a les afeccions cardiovasculars, per a l'aparell digestiu i l'urinari.

Per altra part, és un plaer el que unit a la millora interna, l'alleugerament de l'afecció, vagi la millora externa, el cabell, la mirada, la textura de la pell, resulten favorables.

Ultimament els balnearis de tota Europa —cada vila que compta amb un manantial reconegut intenta donar-li transcendència— participen d'una competència turística que creix.

Entre els balnearis més sofisticats hi ha el de Baden Baden a Alemanya, on concorren els famosos.

Però la qualitat de les aigües no depèn de les complexes instal·lacions realitzades ni d'agregats tals com teatres, cafeteries, casino, perquè ningú no s'avorreixi.

Inclús compten amb massatgistes especialitzats, gimnàsia amb i sense aparells, tota classe de dutxes i saunes que sí són eficaces en funció d'afeccions o tractaments específics.

Aprofitar les avantatges de les aigües termals en les seves formes més pures i més senzilles és l'ideal.

Compenetrar-se amb l'ambient saludable que les rodeja contribueix a la cura mental.

Cada dia la gent les «descobreix» amb la mateixa alegria dels romans antics o dels indígenes del Nou Continent que coneixen les virtuts d'aquests manantials així com coneixien de tants altres temes que van demostrar la seva major capacitat, la seva manera de viure més lliure i més avançat que els conquistadors: en el Perú, Pizarro va trobar l'Inca Atahualpa prenent una cura d'aigües.

Igualment els hindús no han abandonat aquesta costum en el riu Ganges, ni els hebreus que banyaven els seus malalts en una font de Jerusalem.

És mític el poder dels banys termals, reconnectar-se amb aquest mite és una manera d'aprofitar el valor biològic de l'aigua i de ser savi. ■